

TERÉK ANNA

Sziget – Gašpar

(RÉSZLETEK)

Állok a parton,
állhatok estig, akkor
sem tudlak kiheverni,
kipofozni az arcomból,
benne maradtál vonásaimban,
ott ráncos a bőröm, ahol neked volt.
Az imából
kitépi ujjaimat az este
és magasra kúsznak mind
a csillagok, porzik az ég,
ropognak a szélben a sirályok.

Gyűlik az idő,
nem tudok elindulni.
Össze kéne csomagolni,
karokkal van tele a tenger.

Kecskék nyalják fényesre a nyarat,
a gyerekek kelt tészta szaga van,
és én nem tudlak megbocsátani,
s elengedni sem.

*

Úgy hűlt ki veled minden,
mintha tőled lett volna csak
meleg a szoba.

A poháron még ott az ujjlenyomatod,
a cigarettád hideg,
csikkeid egymáson fekszenek,
kihűlt ruhád a széken,

félbetört aszpirin az éjjeliszekrényen
és a gyerek a szobájában,
egészen magára hagyva.

Nem beszél velem.
Nem beszél anyámmal.
Nem tud leülni játszani,
se nyugton maradni.
Nem tudom hova tenni,
vagy hogy mit kéne vele csinálni.
Csak nézem és félttem.

Újra próbálja a reggeleket.
Sír, visszaalszik, újra nekifut.
Hátha álmodta és a második
bömbölésére bejössz.

Nem merem elmosni a poharadat.

A gyerek új hangon bömböl.
Álomba üvölti magát minden nap a fiad.
Hosszan kitartott á-kkal sír,
pattannak fejében a hajszálerek.
Végül úgy kifárad, hogy üvöltés közben elalszik.
Akkor bemegyek hozzá,
álmában átöltöztetem.
Átizzadja a ruháját üvöltés közben.

Amíg törölközővel dörzsölöm a hátát,
eszembe jutsz, látlak,
ahogy a hegyoldalon ereszkedsz.
Papucsban vagy, szoknyában,
a szél mintha megállt volna a hajadban.
Mosolyogsz, de tele van homokkal a szád.
Ahogy nevetsz, hullik a ruhádra,
kihullanak szádból a fogaid is.

Álmomban hullafoltos vagy
és a kávé kavarod a konyhában.
Foltos kézzel simogatod a gyereket.

Ébredés után félek ugyanott
hozzáérni a fejéhez.

*

Mert lassan elvirágzik majd minden ölelés és
kezeitek közül kikaparják a húst a napok,
és kiszáradnak mind a vérző szívek,
nem marad árnyék sem azok után,
kik nem isszák az esővel magukba az urat,
de nem félek,
mert a te kezéd nyúl le hozzám a plafonról,
a te kezéd fogja homlokomat,
te segítesz és te viszel szájadban fogva
magadhoz felfelé.

*

A piac sarkán egy férfi áll,
minden nap bámul rám,
a halak fölött,
a szakálla napról napra hosszabb,
néha egészen részeg,
s úgy kapaszkodik a stand szélébe,
a halak ott rohadnak szét
délben, a jég a lába közé folyik,
ő meg csak néz, csak bámul rám.

Párszor biccentettem felé,
de nem válaszol.
Ahogy néz, egészen megnyugszom.
Új szokásom, hogy minden nap
ennek az embernek a kék szemébe nézek,
nélküled újra kell íródjon minden
megszokott lépés,
ez a szakállas halász lesz
az első új lépés:
ezentúl minden nap
biccentek majd neki,
a szemébe nézek,
belé kapaszkodok,
hogy ő tartson meg
ebben az özvegy
életben.